

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U DUBROVNIKU
STALNA SLUŽBA U KORČULI

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
R J E Š E N J E O S M E T A N J U P O S J E D A

Općinski sud u Dubrovniku - Stalna služba u Korčuli, po sucu tog suda Mariji Gugić, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužiteljice: Ivana Polović (OIB 65247694035) iz Dubrovnika, Generala Janka Bobetka 26, koju zastupa punomoćnik Julijano Dropulić, odvjetnik u Pločama, Trg kralja Tomislava 5, protiv tuženika: Miro Duvnjak (OIB 62727079835) iz Stankovića, Put Podvlaštica 20, kojeg zastupa punomoćnik Željko Šušak, odvjetnik u Veloj Luci, nakon glavne rasprave održane dana 16. lipnja 2026., u prisutnosti parničnih stranaka i njihovih punomoćnika, na ročištu za objavu odluke, 24. srpnja 2026.

r i j e š i o j e

I. Odbija se tužbeni zahtjev koji glasi:

"Time što je tuženik Miro Duvnjak, OIB:62727079835, Put Podvlaštica 20, Stanković, 20250 Orebić, nepozvan ušao u posjed tužiteljice Ivane Polović, OIB:65247694035, Generala Janka Bobetka 26, 20000 Dubrovnik, u naravi obiteljska kuća sa uređenim betonskom dvorištem sagrađeno na k.č. 87/2 ZGR ZK uložak 198, ZK tijelo I, k.o. Gornja Vručica, te zatim na opisanom dvorištu nasrnuo na tužiteljicu koja mu je bila okrenuta leđima i gurnuo je svojim lijevim ramenom, tuženik je uznemiravao tužiteljicu u njezinu posjedu opisane nekretnine, pa mu se ubuduće zabranjuju ovakvi ili slični postupci, ovo pod prijetnjom ovrhe.

"Tuženik je dužan tužiteljici nadoknaditi parnični trošak u roku od 15 dana sa zateznim kamatama koje teku od presuđenja do isplate za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena."

II. Nalaže se tužiteljici naknaditi tuženiku parnični trošak u iznosu od 500,00 eur (petsto eura), u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. U tužbi koja je u ovom sudu zaprimljena 7. kolovoza 2025. navodi se da je tužiteljica zajedno sa svojim bratom Markom Jurišićem u posjedu nekretnine kčbr. 87/2 ZGR k.o. Gornja Vručica koja u naravi predstavlja obiteljsku kuću sa uređenim betonskim dvorištem. Dana 16. srpnja 2025., u popodnevnim satima, da je tuženik Miro Duvnjak nepozvan i ničim izazvan ušao u ograđeno, uređeno i betonsko dvorište ispred obiteljske kuće u Gornjoj Vručici u vlasništvu i posjedu tužiteljice i njezina brata Marka Jurišić te je tom prilikom čak nasrnuo na tužiteljicu koja mu je bila okrenuta leđima, gurnuo je svojim lijevim ramenom i to sve u nazočnosti djece tužiteljice, mldb. Roka i Marine, kao i majke tužiteljice Kate Jurišić, te se je zatim udaljio sa mjesta događaja. O istom postupku okrivljenog su policijski službenici PP Ston saslušali tužiteljicu te o istom sačinili i zapisnik. Smetanje posjeda je radnja kojom se nekoj osobi oduzima ili uznemirava posjed nad nekretninom ili pokretninom. To može uključivati između ostalog i nasilni ulazak na tuđu imovinu uz neprilično i agresivno ponašanje, kao i u ovom slučaju. Radi svega navedenog predloženo je da sud po provedenom postupku prihvati tužbeni zahtjev kao u izreci.

2. U odgovoru na tužbu zaprimljenom 28. kolovoza 2025. tuženik potvrđuje da je tužiteljica s bratom Markom i Nebojšom Marinović suvlasnica i suposjednica kuće sagrađene na k.čest. 87/2 zgr. k.o. Gornja Vručica. Ivan Duvnjak, sin tuženika, da je pak vlasnik i posjednik kuće sa okućnicom oznake k.čest. 85/1 ZGR, kao i k.č. 86/1 ZGR k.o. Gornja Vručica, a koja se nalazi ispred kuće kojoj je tužiteljica suvlasnica, zajedno sa bratom i Nebojšom Marinovićem. Ispred kuće tužiteljice da postoji ulica sa javnom rasvjetom koja vodi do kuće Ivana Duvnjak. Imenovani sin tuženika da je vlasnik i posjednik kuće sa okućnicom deset godina i nesmetano prolazi pješke i vozilima preko spornog dijela kčbr. 87/2 ZGR k.o. Gornja Vručica. Riječ je o putu koji se nesmetano koristi za pješački prolaz i provoz pedeset i više godina pa je ustanovljena stvarna služnost kolnika i pješačkog prolaza. Roditelji Nebojše Marinovića bili su više godišnji posjednici k.čest. 87/2 zgr. k.o. Gornja Vručica, a s njima nikad nije bilo problema oko prolaska vozilom ili pješke preko dijela te čestice. Do problema da je došlo kad je Kata Jurišić, majka tužiteljice u travnju mjesecu 2025. došla u selo. Nakon toga da počinje uznemiravanja sina tuženika za prolaz do kuće postavljanjem lanaca kao i osporavanja posjeda na vrtu oznake k.čest. 510/2 kojeg je ovaj kupio 2024. od stvarnog vanknjižnog vlasnika i posjednika Marka Tomića, tako da se sade mlade masline. Koristeći samopomoć da je Ivan Duvnjak uklonio lanac i masline koje su tužitelji ili njihova majka sadili u vrtu od travnja 2024g. pa nadalje. S tim u vezi da je tužiteljica s bratom podnijela tužbu radi smetanja posjeda uklanjanjem lanaca na dijelu k.čest. zgr. 87/2 i posjedovanja vrta oznake k.čest. 510/2 k.o. Viganj o čemu je u tijeku postupak pod posl. br. Psp-20/2025. U odgovoru na tužbu potvrđuje se da je tuženik dana navedenog u tužbi došao u posjet sinu. Prilikom pješačkog dolaska prema kući Ivana Duvnjak da je tužiteljica izišla ispred njega i potom se kretala lijevo desno na način da ga onemoguću u prolasku. Kod prolaza ju je tuženik ovlaš, minimalnim intenzitetom dotakao, na što tužiteljica reagira da je gurana. Na terasi kuće bio je sin tuženika koji je vidio cijeli događaj. Slijedom navedenog, predlaže se provesti dokazni postupak te potom odbiti postavljeni tužbeni zahtjev, a tužitelje obvezati da naknade nastali parnični trošak.

3. Radi razjašnjenja spornih, a za ovaj postupak odlučnih okolnosti te pravilnog i potpunog utvrđenja činjeničnog stanja sud je tijekom postupka proveden dokaz

pregledom isprava priloženih spis, saslušanjem svjedoka Lorisa Bakalića pok. Donka, Maria Polovića sina Emila, Zorana Sutona pok. Nedjeljka, Ivana Duvnjaka, Ivice Dujmovića sina Joza, Miroslava Ivandića sina Mata, Kate Jurišić pok. Iva, Marka Jurišića sina Anta-Tonča, Dionisa Srhoja, pregledom spisa ovog suda Psp-20/2025 te saslušanjem tužiteljice i tuženika u svojstvu parničnih stranaka.

4. Uzimajući u obzir provedene dokaze tijekom postupka, kao i činjenice utvrđene istima, sud smatra da je tužbeni zahtjev tužiteljice u cijelosti neosnovan.

5. Među strankama nije sporno da se tuženik i to kad bi odlazio do kuće svog sina Ivana Duvnjaka izgrađene na kčbr. 85/1 ZGR i kčbr. 86 ZGR koristio putem, u naravi dvorištem ispred kuće tužiteljice, koji put prelazi preko čestice kčbr. 87/2 k.o. Gornja Vrućica. Na temelju provedenih dokaza u postupku je kao nedvojbeno utvrđeno da tužiteljica s obitelji unatrag dvije godine često dolazi na predmetnu nekretninu uz koju se proteže kuća kojoj je do prije dvije, tri godine živjela njena tetka Antonia Marinović, očeva sestra. Iz spisu priložene kopije katastarskog plana proizlazi da se nekretnine u posjedu sina tuženika nalaze istočno od utužene kčbr. 87/2 ZGR upisane u posjedovnom listu na ime Marko Jurišić (brat tužiteljice) za 1/4 dijela, Ivanu Jurišić (tj tužiteljicu-prezime prije udaje) za 1/4 dijela i na ime Antonie Marinović za 2/4 dijela. Ispred kuće u suspojedu tužiteljice nalazi se navedeno dvorište sve prikazano na fotografijama na listu 29-31 spisa iz kojeg se kroz ulazna vrata ulazi u kuću. Dvorište je betonirano, ispred je postavljen plastični stolić i stolice. Vidljivo je i da se navedeno dvorište koristi kao parking time da je ulaz s zapadne strane očito slobodan. Iz spisu priloženog posjedovnog lista br. 182 pri DGU, Područnom uredu za katastar Dubrovnik, Odjelu za katastar nekretnina Korčula sa stanjem na dan 27. kolovoza 2025. proizlazi da je Ivan Duvnjak, sin tuženika upisan kao isključivi posjednik kčbr. 85/1 ZGR i kčbr 86/1 k.o. Gornja Vrućica. Prema daljnjim utvrđenjima iz postupka tuženik je svoju kuću kupio 2015. od nasljednike Nede Žegura od kada je počeo s izvođenjem građevinskih radova.

6. Iz spisa predmeta Psp-20/2025 proizlazi da je predmetom tog postupka tužba i ovdje tužiteljice kao i njena brata Marka Jurišića protiv tuženika Ivana Duvnjaka podnesena dva mjeseca prije ovdje predmetne tužbe. Predmetom tužbenog zahtjeva je među ostalim i rezanje lanca ispred uređenog betonskog dvorišta na kčbr. 87/2 k.o. Gornja Vrućica koje je kvalificirano kao smetanje posjeda od strane tamo tuženika Ivana Duvnjaka, oca ovdje tuženika. Iz sadržaja priloženih zapisnika Psp-20/2025 može se zaključiti kako se po pitanju tako utuženog zemljišta tuženik pozivao na pravo prolaza do svoje kuće na koje okolnosti su saslušavani predloženi svjedoci. Samim time tamo tuženik Ivan Duvnjak potvrđuje da je presjekao lanac na koji način se, kako tvrdi, poslužio samopomoći budući je preko kčbr. 87/2 ustanovljena služnost nesmetanog provoza motornim vozilom i pješke.

7. Među strankama je u ovom postupku sporno je li tuženik 16. srpnja 2026. smetao posjed tužiteljice na način da je ušao u njenu nekretninu kad je došlo do fizičkog kontakta.

8. Posjed je faktično stanje zaštićeno pravom (čl. 10 Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima („Narodne novine“, br. 91/96, 68/98, 137/99, 22/00, 73/00, 114/01, 79/06, 141/06, 146/08, 38/09, 153/09, 143/12, 152/14, 81/15, 94/17, u daljnjem tekstu – ZV) i štiti se od svakog samovlasnog uznemiravanja ili oduzimanja neovisno

o pravu na posjed, pravne osnove posjeda i savjesnosti posjednika. Svrha je posjedovne zaštite da zadrži postojeće posjedovno stanje i sprječavanje samovlasnog mijenjanja tog stanja (čl. 20 st. 1 ZV-a). Zaštita se pruža u posebnom sumarnom postupku, neovisno o tome je li posjed u skladu s pravom ili ne.

8.1. Prema odredbi čl. 10. st. 1 ZV-a posjednik je osoba koja ima faktičnu vlast glede neke stvari, a prema odredbi čl. 20 istog Zakona čin smetanja posjeda je akt neke osobe kojim dosadašnjem posjedniku oduzima posjed ili ga se uznemirava u posjedovanju, dakle, čin koji negira postojeću faktičnu vlast (u cijelost ili djelomice), a nameće tuđu, odnosno uspostavlja novo, izmijenjeno posjedovno stanje.

8.2. U posjedovnoj parnici je predmet raspravljanja ograničen na utvrđivanje dviju činjenica i to da li je tužitelj posljednji posjednik onoga glede čega traži zaštitu i da li je u tom posjedu smetan činom tuženika.

8.3. Kako je, dakle, posjed faktično stanje, to je u posjedovnoj parnici na strani tužitelja potrebo utvrditi da li je u trenutku poduzimanja čina smetanja bio u faktičnom mirnom posjedu stvari, dakle, da li je imala faktičnu vlast nad stvari.

8.4. Osoba koja čini smetanje mora pak u postupku dokazati da svojim ponašanjem nije uznemiravala, oduzela tužiteljskoj strani faktičnu vlast nad stvari ili pravom, pri čemu treba naglasiti da se, obzirom na navode na koje parnične stranke upiru tijekom postupka, u posjedovnoj parnici ne raspravlja o pravu na posjed, pravnom temelju posjeda i poštenju posjednika.

9. Iz potvrde izdane od strane Ministarstva unutarnjih poslova, Policijske uprave Dubrovačko-neretvanske, Policijske postaje Ston KLASA: NK-030-01/25-01/1, URBROJ:511-03-08-25-23 od 26. kolovoza 2025. proizlazi da su policijski službenici po dojavi sada tužiteljice 16. srpnja 2025. da ju je tuženik odgurnuo prilikom prolaska pored iste obavili razgovor sa strankama te uzeli izjave na zapisnik. Pri tome je od strane policijskih službenika utvrđeno da je sada tuženik prolazio putem koji vodi do njegove kuće, a kojeg zajedno koristi s Ivanom Polović time da je ista bila okrenuta leđima i pričala na telefon hodajući lijevo-desno. U trenutku mimoilaženja da ju je pokušao izbjeći nakon čega su se "predmetni" dodirnuli ramenima da bi potom otišli svatko svojoj kući. Samim time nije utvrđeno činjenje prekršaja ili kaznenog djela. Iz navedene potvrde ne proizlazi dakle da je tuženik nasrnuo na tužiteljicu i gurnuo ju ramenom.

10. Opisujući prijepono zemljište, a upitan od strane suda tko sve i na koji način koristi prijepono zemljište uz kuću obitelji Jurišić, svjedok Loris Bakalić navodi da je svatko mogao tamo prolaziti mada, kako dalje tvrdi, nije tu prolaz, već se prolaz proteže s druge strane u vidu stepenica pri čemu podrazumijeva da to put za cijelo selo koji put se također nalazi ispred kuće Jurišića, a ide od glavne ceste i onda dvije tri stepenice i vodi do kuće obitelji Duvnjak. Iako često obitava u Gornjoj Vručici da tuženika nikad nije vidio da prolazi prijeponim zemljište,. Svjedok Mario Polović, suprug tužiteljice, u svom iskazu opisuje kako predmetno dvorište koriste oni u obitelji za parkiranje automobila, za sjedanje ispred kuće, to dvorište, isto tako da čiste ovo dvorište. Iako je predmetnim dvorištem moguće proći do nekretnine u produžetku da tome nema potrebe jer postoji prolaz s druge strane i to s istoka i to je prolaz za do kuće sina tuženika. Upitan je li tuženika ili njegova sina ikad vidio da koriste ovaj prolaz

tvrdi da nije, a smatra da je dana koji se navodi u tužbi tuženik mogao nesmetano proći drugim pravcem - stepeništem sa istočne strane budući se istočno od ukazane masline nalaze se dva skalina s kojima se može od ceste proći gore desno do kuće Ivana Duvnjaka, sina tuženika. Da predmetno zemljište nikad nije predstavljalo prolaz u svom iskazu izjavio je i svjedok Zoran Suton koji ističe da se prijeporno zemljište uvijek smatralo obitelji Jurišić. Tu je obitavala i tetka tužiteljice po imenu Antonija koja bi tamo povremeno dolazila, ali je uvijek branila da se ovo zemljište koristi kao prolaz ili pak kao parking. Inače su ljudi koji obitavaju u tom predjelu prolazili putem koji je ucrtan gdje je par skalina mada mu je poznato da je taj put ucrtan na drugi način. Dakle, ovdje gdje je predmetno zemljište nikada nije bo put, tu nitko ne prolazi, ali bi prije bi na ovom zemljištu doslovno tko god bi stigao parkirao automobil. Sve netom izneseno svjedoku je poznato iz činjenice što se tamo u blizini, preko puta, 5 m dalje nalazi garaža koju koristi. Upitan koga je viđao da parkira automobil na ovom zemljištu svjedok imenuje Šegetine, jednog gospodina iz Zagreba, ali i tuženika Mira Duvnjaka i njegova sina Ivana Duvnjaka. Međutim tome je tako bilo do vremena kada je tužiteljica postavila lanac prije nekih godinu dana. Upitan dalje je li se lanac drži razvučenim ili je pak spušten, odnosno da li je moguće proći nakon što je postavljen navedeni lanac svjedok navodi kako je lanac visine nekih 0,5m pa se može preskočiti. Na upit jesu li članovi obitelji Duvnjak prolazili ovim predmetnim zemljištem svjedok dalje tvrdi da jesu kad bi tamo običavali parkirati automobil nakon čega bi prošli prema naprijed, ali ističe da to je tome tako bilo do vremena kada je postavljen navedeni lanac od strane tužiteljice. Svjedok Ivan Duvnjak, sin tuženika, u svom iskazu opisuje kako je u produžetku prijepornog zemljišta još 2015. kupio kuću od kada je ovim spornim zemljištem normalno po potrebi prolazio automobilom, ali i pješke. Od vremena kupoprodaje da mu je bilo poznato da su vlasnici ovog zemljišta članovi obitelji Jurišić no imenovani nisu dolazili na tu njihovu nekretninu. U toj kući da je živjela Antonia Marinović i to od proljeća do kasne jeseni, inače je stanovala na relaciji Ploče-Trpanj, a preminula je prije dvije godine. Imenovana se ama baš nikada nije ni na koji način nije usprotivila bilo tome što je tamo parkirao automobil bilo tome što je tamo prolazio, dapače da je Antoniu Marinović pitao dozvolu za prolaz preko ovog zemljišta što mi je ista dozvolila. Na opisani način ja sam koristio prijeporno zemljište sve do momenta kada je tužiteljica ušla u posjed kuće i postavila lanac na početku ovog prolaza. U to vrijeme da je bio u radovima pa je tom trasom prevozio materijal što mu je postavljanjem lanca bilo onemogućeno. Upita da li sam preko prijepornog zemljišta prolazio kad je tužiteljica boravila na svojoj nekretnini ja tvrdim da sad ne znam da li sam svega tri puta prolazio ovim zemljištem u periodu kad tužiteljica boravio na ovoj nekretnini. Upitan iz kojega razloga ne prolazi trasom puta koja vodi od navedenih skalina ističe da mu je jednostavnije prenositi konkretno materijal za renoviranje kuće preko predmetnog zemljišta jer tom trasom postoji mogućnost prolaska vozilom, dok je trasom koja vodi od navedenih skalina otežano prenošenje materijala. Svjedok Ivica Dujmović koji živi u blizini predmetnog zemljišta navodi kako prijeporno zemljište prije nije bilo ograđeno, sada jest i to na način da je postavljen lanac sa zapadne strane ima tome nekih godinu dana. Predmetno dvorište da unatrag više od godinu dana sada koristi tužiteljica Ivana Polović i njen brat Marko Jurišić. Upitan je li se predmetno zemljište koristi kao prolaz tvrdim da tuženik Miro Duvnjak ima svoju kuću do kuće tužiteljice i preko predmetnog zemljišta se prolazi pješke do te kuće. Sjeća se i da se to zemljište koristilo kao prolaz još od vremena kada je bio dijete. Tamo malo dalje ima jedna kuća prema istoku u koju u ljetnim mjesecima dolaze i stanuju neki ljudi iz Slavonije pa kada tamo borave uobičajaju proći preko predmetnog zemljišta. Kuća koju sada drži tuženik da je pripadala Žegura Nedi, a po njenom smrti Marku i Anti Tomiću. Ta kuća se znala

koristiti kao konoba od strane Marka i Ante Tomića pa su imenovali znali doći automobilom ako su nešto prenosili do te konobe (primjerice bačvu u vrijeme berbe vinove loze), ali to je bila rijetkost. Lanac kojeg je naveo na početku iskaza biva spušten kada tužiteljica dođe na svoju nekretninu. Po predočanju od strane suda predmetnog zemljišta svjedok Miroslav Ivandić navodi kako se preko predmetnog dvorišta prolazilo pješke i to tko je imao potrebu, ljudi iz sela, obitelj Žegura koja je živjela u kući koja je sada u posjedu Ivana Duvnjaka. Potvrđuje kako Ivan Duvnjak do svoje kuće može doći sa sjeverne strane prolazom koji tamo prolazi, ali je riječ je o uskom prolazu kuće Duvnjaka i jedne košare, taj prolaz je širine svega cca 80-10 cm. To je u biti nastavak prolaza preko trase u sklopu trase prolaza koji dio se nadovezuje na prolaz preko dvorišta. Točno je da na licu mjesta postoji par, jedna dvije stepenice s druge strane koje vode uzbrdo. Riječ je o stepenicama koje imaju duže gazište, a i te stepenice nalaze se u sklopu istog prolaza. Sve netom izneseno poznato mu je iz činjenice što je svojevremeno do svoje 28 godine živio u Gornjoj Vrućici, nakon toga živi u Trpnju, ali često odlazi u Gornju Vrućicu gdje ima svoju kuću, a uostalom riječ je o 2 km udaljenosti između Trpnja i Gornje Vrućice. Sjeća se i kako je na predmetnom zemljištu uobičavao parkirati svoj automobil do Marinović Antonije i susjeda koji tamo žive. Koliko mu je poznato nitko nije osporavao prolaz ni parkiranje preko predmetnog zemljišta. Na upit suda da li je preko predmetnog zemljišta prolazio od vremena kada je Ivan Duvnjak kupio svoju kuću tvrdi kako je vjerojatno parkirao automobil koji put. Poznato mu je da su tuženik i njegov sin Ivan Duvnjak do kuće potonjeg dolazili i s jedne i s druge strane. S ove strane gdje je dvorište ispred kuće tužiteljice tako su prolazili dok nije postavljen lanac. Pri tome navodi kako se u kući Ivana Duvnjaka boravili radnici koji su radili na kući Ivana Duvnjaka pa su ti radnici tamo parkirali svoje automobile. Naposljetku navodi kako je osobno vidio tuženika Mira Duvnjaka da parkira automobil na predmetnom zemljištu, a isto tako sam vidio i njegovog sina Ivana Duvnjaka.

11. Da se utuženo zemljište koristilo za prolazak proizlazi i iz iskaza svjedokinje Kate Jurišić, majke tužiteljice koja navodi da je tamo znao proći koji susjed, ali naglašava da to zemljište nitko nije koristio kao javni prolaz. Svjedok pak Marko Jurišić, brat tužiteljice, izričito navodi da predmetno zemljište nikada nije predstavljalo prolaz, prolaz je bio s druge strane gdje su dvije stepenice prema istoku i uz vrt, uz među od tog vrta koji se nalazi u sklopu kuće tužiteljice. Na daljnji upit suda da li se pak faktički prolazilo preko predmetnog zemljišta potvrđuje da se tamo prolazilo i to, kako tvrdi seljani, dakle mještani Gornje Vrućice. Upitan je li Ivan Duvnjak, sin tuženika Mira Duvnjaka, od vremena kada je kupio kuću uz kuću njih Jurišića prolazio preko predmetnog zemljišta tvrdi da jest. Na isti način je tu znao proći i tuženik Miro Duvnjak, sada je li to bilo svaki put kad bi dolazio do sina Ivana Duvnjaka svjedok nije mogao tvrditi, ali ističe da je tome tako bilo prije i nakon postavljanja lanca. Upitan je li se netko protivio prolasku preko predmetnog zemljišta od strane tuženika i njegova sina i ako jest kada je tome tako bilo svjedok ističe da je da unatrag nekih godinu, godinu ipo dana od strane njegove sestre, ovdje tužiteljice, i njega uslijedilo protivljenje ponajprije kada bi oni na ovom predmetnom zemljištu prilikom dolaska u Gornju Vrućicu uočili parkirani automobil, ne tuženikov, bilo čiji radi ne bi mogli ostaviti svoje auto ispred svoje kuće. Radi navedenog da su i postavili lanac koji je predmetom druge posjedovne parnice.

12. Iz iskaza tužiteljice proizlazi da na predmetno zemljište u zadnje dvije godine sa suprugom dolazi svaki vikend, a prije da je tamo znala dolaziti povremeno za života

pok. bake, a i kasnije. Tužiteljica upire na činjenicu da zemljište, dvorište ispred njene kuće nije javni put. Na upit suda da li je tuženik ili njegov sin prije ovog opisanog u tužbi ikada ušao na predmetno zemljište tvrdi da ih prije dana navedenog u tužbi nikada nije vidjela jer oni pri čemu podrazumijeva tuženika i njegova sina tamo gdje je njihova kuća ne rade vikendom. Točno je da su joj prije toga susjedi rekli da je preko prijepornog zemljišta znao proći kako tuženik tako i njegov sin Ivan Duvnjak čemu je tako bilo prije nego li je postavila lanac na ulazu u ovo zemljište. Tuženik pak ustraje u tvrdnji da je prijeporno zemljište jedini kolni prilaz do kuće Ivana Duvnjak, dakle preko čestice koja se nalazi do te kuće tužiteljice, ispred te kuće. Opisanim pravcem da je uvijek sam nesmetano prolazio.

13. Na okolnosti fizičkog kontakata tužiteljice i tuženika 16. srpnja 2025. svjedokinja Kata Jurišić navodi kako je u tom momentu tužbi bila na prozoru kuće tužiteljice, sjeća se da je tada došao tuženik koji je preko puta njihovog posjeda parkirao svoj automobil i potom krenuo prolaziti preko njihova dvorišta. Upravo se tada u dvorištu nalazila ovdje tužiteljica gdje je razgovarala na telefon. Vidjela je kako je tuženik htio proći između tužiteljice i automobila, a kako je tuženik prošao da je tužiteljicu lijevom stranom gurnuo da se može progurati i proći. Na to je tužiteljica rekla "što me gurate", a sin tuženika koji se nalazio na balkonu svoje kuće da je tužiteljici uputio riječi "lažljivice", nije te gurnuo" nakon čega je svom ocu, ovdje tuženiku rekao "a i ti nisi trebao baš tu proći" u smislu da je otac, ovdje tuženik mogao proći i drugom stranom stepenicama. Suprug tužiteljice Mario Polović nije bio prisutan na licu mjesta kada je došlo do sukoba između njegove supruge i tuženika, ali je, kako tvrdi, tada telefonski pričao sa svojom suprugom kad je čuo da nekome govori "zašto me gurate" nakon čega je prekinula telefonski razgovor. Kasnije mu je supruga rekla da ju je gurnuo tuženik. Pri tome navodi kako smatra da je riječ o inatu budući su prijavili obitelj tuženika građevinskoj inspekciji zbog nezakonite izgradnje. Svjedok Ivan Duvnjak navodi da se kritične zgode kad je došlo do opisanog sukoba nalazio na balkonu svoje kuće kada je tužiteljica bila na svojoj nekretnini u društvu svoje majke i djece. Došavši na lice mjesta da je tužitelj parkirao svoj automobil nekih 30 metara dalje i krenuo pješke gdje je lanac. Tužiteljica je izašla iz kuće i pričala na telefon, hodala lijevo desno. Kada je tužitelj krenuo proći kraj njenog automobila tužiteljica je vrludala lijevo desno. Kad je tužiteljica krenula lijevo da je u istu stranu krenuo i njegov otac, tj. tuženik. Kad je vidio da tužiteljica ide na njegovu stranu pomaknuo se prema desno, u istom momentu kako je tužiteljica vrludala pomakla se u desno pa su se lagano sudarili nakon čega je tužiteljica počela vikati "Duvnjak me gurnuo". Nakon toga da je tužiteljici uputio riječi "nije te gurnuo" na što mu je tužiteljica rekla vidimo se na sudu. Tužiteljica u svom iskazu potvrđuje kako je kritične zgode bila a mobitelu sa svojim suprugom i istodobno razgovarala s majkom koja je bila u kući o tome koliko ćemo sadnica mladih maslina kupiti. U tom momentu da joj je tuženik prišao sa leđa, gurnuo ju ramenom i to poprilično jako. U tome je tuženik izabrao najuži dio prolaza bez da je prišao i zamolio ju da se pomakne. K tome tuženik je imao mogućnost proći desno od mog auta, mogao je proći s javnim putem od zapada gdje su stepenice, ali i s istočne strane, očito je tuženik htio pokazati i svoju silu. Tuženik ističe kako je tužiteljica stajala na prijepornom zemljištu, okrenuta leđima, a kad je bio na korak dva do nje ona se počela pomicati lijevo-desno da on ne može proći pa da je došlo do okrzaja njegova lijevog i tužiteljčinog desnog ramena. Dakle, tuženik smatra da nije došlo ni do kakvog guranja tužiteljice jer se radilo o minimalnom kontaktu.

14. Rezimirajući izneseno ovaj sud zaključuje da radnje okarakterizirane u tužbi kao smetanje posjeda ne predstavljaju sam čin smetanja, konkretno uznemiravanje

posjeda tužiteljice na predmetnom dvorištu. Za istaći je da fizički ulazak u dvorište i tjelesni kontakt (doticanje, guranje, „okršaj ramenima“) načelno mogu biti čin smetanja posjeda u smislu čl. 20. ZVDSP-a, jer se radi o uznemiravanju posjednika u faktičnoj vlasti. No, uzimajući u obzir sve utvrđene činjenice u tijeku postupka sud u konkretnom slučaju ne nalazi elemente smetanja posjeda tužiteljice i to dvorišta na kčbr. 87/2 k.o. Gornja Vručica. Ono što je bitno jest da tuženik i otprije, svakako prije postavljanja lanca koji je predmetom postupka Psp-20/2025, predmetno dvorište koristi za prolaz do kuće svog sina Ivana Duvnjaka. Stoga se važnim ukazuje istaknuti da se ne može svaki čin kojim se zadire u tuđu posjedovnu sferu uvijek okvalificirati kao čin smetanja posjeda već se činom smetanja posjeda mogu smatrati samo oni zahvati u tuđu posjedovnu sferu koji su ozbiljni i znatni, odnosno da se zbog takvih radnji mijenja zadnje faktično stanje posjeda, a ocjena je ovog suda da tuženikov čin nije toliko ozbiljan, znatan, drugačiji u odnosu na posljednje stanje posjeda da bi predstavljao čin smetanja posjeda kojim se mijenja faktična vlast dotadašnjeg posjeda (tako i Županijski sud u Puli – Pola, posl. br. GŽ-1144/2020-2). Bitnim se nadalje ukazuje ovdje navesti i da je sama tužiteljica izjavila da joj je po pričanjima susjeda bilo poznato da tuženik sa sinom koristi predmetno dvorište za prolaz do kuće sina tuženika. Nakon toga da je postavila lanac kako bi ne samo tuženiku već i ostalima zapriječila prolazak i parkiranje automobilom. Prema daljnjim utvrđenjima u postupku lanac je prerezan, a tuženik je očito nastavio prolaziti preko tužiteljčina dvorišta. Razmatrajući utvrđene okolnosti i relevantne činjenice u ovom postupku te uzimajući u obzir citirane zakonske odredbe prema stavu suda tužiteljica nije uspjela dokazati činjenicu da je bila u posljednjem isključivom mirnom posjedu spornog dijela nekretnine te je stoga je tužbu za zaštitu posjeda valjalo odbiti. (tako i Županijski sud u Sisku, GŽ-741/2020-2). U ovom postupku, kako je to već istaknuto, sud nije mogao utvrđivati pravo na posjed, pravni temelj posjeda i poštenje posjednika već samo tko je bio u posljednjem mirnom posjedu istog. Dakle, u ovom postupku tužiteljica je trebala dokazati samo to da je upravo ona bila u posljednjem i mirnom isključivom posjedu predmetne nekretnine, a da tuženik istu ranije nije koristio za prilaz nekretninama svog sina. Kako tužiteljica navedeno nije dokazala te nije dokazala da bi tuženik istu smetao u posjedu navedene nekretnine na način da bi istu to jest predmetni prolaz koristio na drugačiji način nego što je to činio od kada je njegov sin kupio kuću u produžetku do kuće obitelji tužiteljice u konkretnom slučaju nisu ispunjeni uvjeti za pružanje posjedovne zaštite predviđeni odredbama članka 21., 22. i 24. ZV. U pogledu navoda da je tuženik nasrnuo na samu tužiteljicu valja navesti da bi nasrtaj na osobu posjednika predstavljao smetanje posjeda jer bi to izlazilo iz opsega pukog prolaza, no prema ocjeni ovog suda opisani fizički kontakt, kako to proizlazi iz sadržaja priložene Potvrde PP pa i iskaza svjedoka predstavlja slučajni kontakt koji je nastao u momentu istodobnog kretanja parničnih stranaka u istom smjeru, a ne uznemiravanje posjeda.

15. Radi svega iznesenog tužiteljici ne pripada pravo na posjedovnu zaštitu na način kako je to zatražila predmetnim tužbenim zahtjevom pa je i tužbeni zahtjev citiran u izreci valjalo odbiti kao neosnovan. Na tužiteljici je pak da u petitornoj parnici traži utvrđenje je li tuženikovo pravo prolaza uopće utemeljeno obzirom na upiranje da tuženik ima mogućnost prilaza nekretnini svog sina trasom prolaza s druge strane, no to je zasebni postupak koji ne utječe na posjedovnu zaštitu. Samim time, utvrdivši odlučne činjenice po pitanju posjedovanja prijepornog zemljišta prije radnji okarakteriziranih kao smetanje posjeda sud je odbio prijedlog tužiteljice radi provedbe dokaza uviđajem na licu mjesta.

16. O parničnim je troškovima sud odlučio prema odredbama čl. 154. st. 1. ZPP-a, a odmjereni se troškovi sastoje od popisanih izdataka tuženika za zastupanje po punomoćniku odvjetniku u skladu sa propisanom odvjetničkom tarifom prema kojoj odvjetniku pripada jednokratna nagrada u visini od 250 bodova, koja obuhvaća najviše do četiri radnje za svaki prvostupanjski postupak koje radnje u ovom slučaju predstavljaju zastupanje na četiri održana ročišta sukladno Tbr. 7 toč. 2 st. 1 Tarife o nagradama i naknadama troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" br.138/2023, 107/2025). Stoga je i odlučeno kao u izreci pod toč. II/.

U Korčuli, 24. srpnja 2026.

S u t k i n j a

Marija Gugić

PRAVNA POUKA:

Protiv ove odluke može se izjaviti žalba u roku 15 dana od dana primitka pisanog otpravka iste. Žalba se podnosi u 3 istovjetna primjerka putem ovog suda za nadležni županijski sud. Ako stranka nije pristupila na ročište na kojem se odluka objavljuje, a uredno je obaviještena o ročištu, smatrat će se da joj je dostava odluke obavljena onoga dana kada je održano ročište na kojem se odluka objavljuje. Ovjereni prijepis odluke stranka može preuzeti u sudskoj zgradi (čl. 335. ZPP-a).

Broj zapisa: **9-3088b-3733e**

Kontrolni broj: **07767-e7469-6fae5**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Dubrovniku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.